

ling i det andet Thing er indført en Bestemmelse, som jeg for mit Vedkommende anseer det for aldeles umuligt for Landstinget at lade blive staaende. Det er den saakaldte Bevillingsparagraph. Jeg ansførte nylig, at Forhandlingerne i den forrige Samling havde været resultatløse; det var med Hensyn til Lovens Vedtagelse, thi i andre Henseender troer jeg, at Forhandlingerne have fremkaldt et bestemt Resultat, nemlig med Hensyn til at udbrede Klarhed over Landstingets grundlovmæssige Stilling i finansielle Spørgsmaal, et Punkt, der i de foregaaende Aar ikke har været saa ganske lidet fordunklet. Det er nu af Alle indbrømt, at, med Undtagelse af Finantsloven, alle Love, altsaa ogsaa Skattelove og Lønningslove kunne forelægges først ligesaa vel i Landstinget som i Folkethinget. Der bliver nu kun tilbage Spørgsmaalet om Anviisning af de Udgifter, som saadanne Love kunne gjøre nødvendige i det første indtræffende Finantsaar. Jeg troer nu ikke, at det kan være absolut nødvendigt, at der gives Ministeriet en saadan bestemt Anviisning, idet det ikke paa nogen Maade kan ansees som rimeligt, at Rigsdagen vilde kræve Ministrene til Ansvar for Udgifter, der hidrøre fra en af Rigsdagen kort iforveien vedtaget Lov. Hvis imidlertid Ministeriet ikke skulde ansee sig tilstrækkelig dækket ved at lade en saadan Sag gaae til Statsrevisionen for dersaa at indstilles til Rigsdagens Billigelse, vilde Ministeren i mange Tilfælde vistnok kunne vinde Tid til at faae Bestemmelse om Udgiftens Anviisning optagen i Finantsloven inden dens endelige Vedtagelse, eller Ministeriet vilde kunne søge Dækning ved en Tillægsbevillingslov. Hvis Ministeriet ikke vil vælge nogen af disse Veie, har Landstinget vist sig fuldkommen beredvilligt til at give Ministeriet en grundlovmæssig Anviisning paa saadanne Udgifter, idet Landstinget ifjor med stort Fleertal har vedtaget et Forslag, som jeg med flere ærede andre Medlemmers Understøttelse stillede angaaende Tilføielsen af en særegen Paragraph i Finantsloven, hvorved der gaves Ministeriet Anviisning paa saadanne Udgifter, der vare blevne nødvendige ved de af Rigsdagen i den daværende Samling vedtagne Love. Hvad nu en saadan Bevillingsparagraph som den her foreliggende angaaer, seer jeg der-

imod ikke, til hvilken Nytte den skulde være for Ministeriet med Hensyn til Dækning for slige Udgifter. Jeg troer aldeles ikke, at Ministeriet kunde paaberaabe sig en saadan Anviisning, som identisk med den Bevilling, Grundlovens § 52 fordrer. Hvis man vilde tænke sig det Tilfælde, som vistnok ingenlunde er rimeligt, men som i alt Fald absolut taget ikke vilde være mere umuligt end adskilligt Andet af, hvad man seer i Verden, nemlig at det til October sammentrædende nye Folkething vilde kræve Ministeriet til Ansvar for Udgifter, der vare fremkaldte ved nærværende Lov, da forekommer det mig evident, at Ministeriet ikke vilde kunne dække sig ved denne Bevillingsparagraph; thi jeg troer ikke, at nogen Rigsret paa Grund af denne Paragraph vilde betragte denne Lønningslov som en integrerende Deel af Finantsloven. Bestemmelsen staaer saaledes i mine Tanker aldeles øresløs; men naar man seer hen til den Paastand, der støtter sig til denne Paragraph, faaer den en stor Betydning. Hvad der gjør, at Landstinget efter min Mening ikke kan gaae ind paa denne Paragraph, er det, at den skal antyde, at enhver Lov, der medfører Udgifter for det kommende Finantsaar, nødvendigviis først skal forelægges i Folkethinget. Naar man støtter en saadan Paastand til denne Bevillingsparagraph, troer jeg, at Landstinget ikke blot har en Ret, men en ligesvem Forpligtelse til at modsætte sig til det Yderste en saadan Paragraphs Optagelse i Loven. Jeg troer ogsaa, at Landstinget kunde have et berettiget Haab om ikke oftere at skulle være i den Nødvendighed at skulle sende et Lovforslag tilbage til det andet Thing af denne Grund. Der er nemlig i denne Samling vedtaget 4 Love, som allerede ere udkomne, hvoraf idetmindste to ere af den Bestaaffenhed, at de fordrer Udgifter i det kommende Finantsaar, og til disse er der ikke føiet nogen Bevillingsparagraph i Folkethinget. Endog samme Dag, som denne Lov endelig vedtoges i det andet Thing, er der vedtaget et Lovforslag, som er optaget paa Landstingets Dagsorden under Nr. 6 (Gubenaafarten), der kræver Udgifter i det kommende Finantsaar, og dertil er der heller ikke føiet nogen Bevillingsparagraph. I ethvert Tilfælde troer jeg, at Landstinget kunde være berettiget til ikke at vente denne